

Arrest

nr. 228 467 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. AKTEPE en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd aangetroffen in illegaal verblijf op 24 maart 2013. Er werd hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en een inreisverbod opgelegd van drie jaar.

1.2. Op 3 februari 2014 krijgt verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 31 mei 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens drugshandel en bendevoorming.

1.4. Op 12 juli 2016 wordt verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en er wordt een inreisverbod opgelegd van 8 jaar.

1.5. Verzoeker diende op 23 november 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van zijn Belgische partner F.

1.6. Op 22 mei 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2018 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

*X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische geregistreerde partner, zijnde E. B. F. (rr …).*

Betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod van 8 jaar, hem betekent dd. 12.07.2016, waardoor deze nog geldig is tot 12.07.2024. Dit inreisverbod is hem toegekend aangezien betrokkene zich heeft schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen; bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 31.05.2016 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een straf van 30 maanden gevangenis dat op 12.07.2016 definitief werd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Wat verder ook getuigt van het herhaalde ontoelaatbare gedrag van betrokkene zijn de diverse aliases onder dewelke betrokkene zich in de loop der tijd heeft uitgegeven en waaronder dus PV's zijn opgesteld, dit om de autoriteiten op het verkeerde been te zetten.

Uit de aard, de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten’. ‘Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien bovenstaande opmerkingen dient het verblijfsrecht geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Na het verlaten van de gevangenis heeft betrokkene kennelijk zijn bevel niet opgevolgd, maar heeft hij daarentegen verder in België verbleven om vermoedelijk in september 2018 een relatie aan te knopen met een Belgisch meisje. Betrokkene had moeten weten dat zijn verleden hem parten zou spelen om verblijfsrecht te kunnen krijgen. Het getuigt alleminst van

verantwoordelijkheidszin tegenover zijn partner, dat hij zijn preciaire verblijfssituatie en schendingen van de openbare orde, geen beletsel achtte om een relatie aan te gaan. Nergens uit het dossier (zie hoorplicht) blijkt dat hij hier familieleden zou hebben waardoor mag worden aangenomen dat hij familiaal verankerd is, behoudens dan de partner in functie van wie hij verblijfsrecht heeft aangevraagd. Vandaar dat deze maatregel wel degelijk evenredig wordt geacht: de dreiging die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde weegt zwaarder door dan zijn familiale belangen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene is sedert 2013 aanwezig in België, behoudens het voorlopige verblijfsrecht dat deze beslissing is voorafgegaan, was dat steeds in illegaal verblijf. De duur van zijn verblijf in België kan aldus een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan: betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan illegaal verblijf. De periode dat betrokkene legaal in België heeft verbleven is uiterst kort. Betrokkene is bovendien niet bijzonder jong of oud, waardoor zijn leeftijd evenmin deze beslissing in de weg kan staan. Verder wat betreft zijn medische situatie is ons niets ongunstig bekend. Er mag dus redelijkerwijze worden gesteld dat hij in goede gezondheid verkeert waardoor deze beslissing niet verhinderd wordt door zijn preciaire gezondheid. Wat betreft betrokkenes gezinssituatie, kan dienstig worden opgemerkt dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft.

Desondanks maakte hij zich schuldig aan zware criminele feiten. Betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen. Hij is dan ook degene die de verantwoordelijkheid draagt voor zijn gezinsleven en de manier waarop hij dit zal moeten inrichten ten gevolge van zijn daden. Deze beslissing hoeft immers niet noodzakelijk afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven met zijn partner. Niets weerhoudt betrokkene er van de band met zijn Belgische partner vanuit het buitenland te onderhouden. Deze beslissing verhindert immers niet dat de partner hem kan bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden.

Wat betrokkenes economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat er uit het dossier blijkt dat hij pas een contract heeft gekregen bij Dynalogic Belgium NV. Hij moet nog in zijn proeftijd zitten gezien het contract pas in ging op 1.05.2019. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert. De werkervaringen die betrokkene tijdens zijn verblijf in België opgedaan heeft, en de wil om te werken kan betrokkene aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Wat betreft de sociale en culturele integratie dient ten andermale opgemerkt te worden dat betrokkene jarenlang illegaal heeft verbleven en tijdens dit illegaal verblijf geen respect heeft getoont voor de Belgische wetten. Hij maakte zich schuldig aan zware feiten en hij liep een correctionele veroordeling op. Dit kan bezwaarlijk als een vorm van integratie opgevat worden, noch van enige integratie na te streven. Dat betrokkene een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd en daarvoor geslaagd is, doen daar geen afbreuk aan. Immers het volgen van deze cursus is verplicht. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat, gezien betrokkenes leeftijd, het redelijk is te stellen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met zijn oude leefomgeving, alsook nog voldoende de taal beheerst, alsook nog makkelijk aansluiting kan vinden bij vrienden en familie in zijn land van herkomst. Niets wijst er op dat hij de banden met zijn land van herkomst, om één of andere reden, totaal zou hebben verbroken.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van het welke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daar dat artikel 8, §1 van het EVRM van toepassing is aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van de artikelen 43 en 62 van de vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980, schending art. 8 EVRM, schending van art. 20 VWEU;

Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het oven/veegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

4

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 8 EVRM luidt:

"1 Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie niet betwist, zodat de relatie valt onder bescherming van art. 8 EVRM.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin. De argumentatie in de bestreden beslissing gaat enkel over de ernst van de veroordeling, de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten, waarbij wordt benadrukt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de vermelde concrete feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde besluit daaruit meteen dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker hier dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt tot een zeer algemene stelling ('het persoonlijke en familiale belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'), zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn partner af te wegen.

Als men een proportionaliteitstoets zou hebben gedaan zou men opgemerkt hebben dat een inreisverbod van 8 jaar zou leiden tot uiteenvallen van het gezin of tot het feit dat de referentiepersoon zou gedwongen worden België te verlaten.

In deze zin kan eveneens ven/vezen worden naar het arrest van de RW nr. 205.020 dd. 07.06.2018, dat naar analogie kan worden toegepast op de casus van verzoeker.

In dit arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat er rekening gehouden moet worden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gegeven worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij heeft opgebouwd. In casu is dit niet gebeurd.

6.

Artikel 20 van het VWEU luidt als volgt:

" 1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan. 2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de

lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Het HvJ zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez- Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 van het VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter van de vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de RW een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het HvJ (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU en de relevante rechtspraak van het HvJ die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU.

De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het HvJ uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt of weigert op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat het strafblad van verzoeker verhindert dat hij een recht op verblijf heeft van langer dan drie maanden o.b.v. zijn wettelijke partner.

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het HvJ op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

"Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU."

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker. De wettelijke partner van verzoeker wordt feitelijk gedwongen Europa te verlaten.

Er werd op geen enkele wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn partner anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten, in casu artikel 20 van het VWEU, zou worden ontzegd.

De Raad heeft als volgt gemotiveerd in haar arrest 216 382 d.d. 05.02.2019:

"Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen opheffing of opschorting van het inreisverbod werd gevraagd, verwijst de verwerende partij in haar nota naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat uit dit artikel volgt dat het verzoeker verboden is op Belgisch grondgebied te verblijven en dat nergens uit blijkt dat hij een aanvraag heeft ingediend tot opheffing van het inreisverbod. Ook hier kan de argumentatie van de verwerende partij niet worden bijgetreden door de Raad. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, doe nr. 53-1825/1). Over deze bepaling van richtlijn 2008/115 heeft het HvJ zeer duidelijk het volgende vooropgesteld: "60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea's als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt." Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier kan worden gelezen dat rekening werd

gehouden met alle individuele omstandigheden van verzoeker, in casu het gegeven dat de betrokken verblijfsaanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 40ter, eerste lid, tweede streep van de vreemdelingenwet waarbij werd verwezen naar zijn feitelijke situatie als vader van een Belgisch minderjarig kind. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij de verblijfsaanvraag van verzoeker niet in aanmerking heeft genomen op de enkele grond dat verzoeker de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden, gelet op het geldig en definitief inreisverbod van 16 augustus 2014. Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn betoog dat de verwerende partij, door te oordelen dat het inreisverbod verhindert dat hij een verblijfsaanvraag indient, onzorgvuldig handelt. De voorwaarde dat een inreisverbod verhindert dat een gezinsherenigingsaanvraag wordt ingediend, komt naar oordeel van de Raad neer op een procedurevoorschrift dat afbreuk doet aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU.

Er werd immers op geen enkele wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streep van de vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan dit kind het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 van het VWEU, zou worden ontzegd."

In het arrest nr. 220 409 d.d. 26.04.2019 stelde de RW:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan en werpt op dat de thans bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij is de mening toegedaan dat het gegeven dat zij onder een inreisverbod staat er niet aan in de weg staat dat zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vanuit België kan indienen. Ter terechtzitting wijst verzoekster op het arrest van het Hof van Justitie, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16. Thans wordt niet betwist dat verzoekster op 27 september 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, dit als descendent van een Belgische onderdaan, dhr. H.D. De verwerende partij betwist op geen enkel moment de verwantschapsband met dhr. H.D. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat een inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebrek aan een vraag tot opheffing van dit inreisverbod geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend, sterker nog, dat een afgegeven bijlage 19ter als onbestaande moet worden aanzien. Het Hof van Justitie heeft in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, voor recht gezegd dat: "57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen." (eigen onderlijning) Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen verzoekster en haar Belgische vader, teneinde na te gaan of deze Belgische vader zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit

de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd. De verwerende partij moet het bestaan van een eventuele afhankelijkheid onderzoeken, en kan door enkel af te wijzen op grond van het bestaande inreisverbod, de bestreden beslissing niet schragen. In die mate is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

7.

Wat betreft de schending van de openbare orde, art. 43 Vw., dient het volgende gezegd te worden.

De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier (in concreto) dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

- R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> (7 februari 2006);

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

Artikel 45 Vw. luidt als volgt:

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.

Bovenvermelde artikelen van de vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38.

*Volgens de rechtspraak van de RW dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C- 305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst en het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".*

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

*De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).*

*Voor de interpretatie van het begrip "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34).*

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe te verwijzen naar het feit dat verzoeker in 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost- Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

Er werd met andere woorden enkel gekeken naar de strafrechtelijke veroordeling, waarna werd besloten dat er zgn. een ernstig en actueel risico zou bestaan voor de openbare orde.

Nochtans bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan dient men op te merken dat verzoeker al 6 jaar in het Rijk aanwezig is en dat hij slechts 1 maal is veroordeeld.

Verzoeker is 33 jaar oud en voor de feiten in 2016 heeft hij nooit problemen met politie of justitie gehad, heeft hij van in het begin meegewerkt aan het onderzoek en het proces, vertoont hij spijt van wat er gebeurd is en heeft hij zijn straf aanvaard en ondergaan.

Ook tijdens zijn gevangenisstraf heeft hij zich steeds goed gedragen en is hij hierdoor vervroegd kunnen vrijkomen. Sindsdien is hij al 2 jaar vrij en heeft er zich nog geen enkel incident of probleem voorgedaan.

Verzoeker werkt op een officiële manier met aan arbeidscontract van onbepaalde duur. Hij heeft een stabiele relatie met een Belgische vrouw.

Met dit alles werd door de gemachtigde van de Minister echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België.

Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordelingen en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vr.W. — is geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 4 jaar geleden, intussen is verzoeker reeds 2 a 3 jaar vrij en heeft hij zich steeds naar de wetten en regels gedragen.

Verzoeker heeft zoals gezegd legaal inkomen uit arbeid.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive.

Indien zijn verblijfsaanvraag wordt goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd en omdat hij een legaal inkomen heeft.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, oplichting, verkrachting of dergelijke meer.

Verzoeker verblijft sedert 2013 in het Rijk, d.i. reeds 6 jaar.

Hij heeft enkel 1 veroordeling opgelopen.

Indien zijn verblijf wordt goedgekeurd is de kans op recidive nul.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet.

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

In haar arrest nr. 113 395 d.d. 06.11.2013 stelde de RW verder het volgende:

"Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het

fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: "gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend". Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

In bovenstaande zaak deed de derdelander een aanvraag via zijn Nederlandse echtgenote.

Het arrest nr. 159789 d.d. 13.01.2016 betrof een geval van een derdelander die een aanvraag had ingediend via zijn Belgisch kind. De aanvraag werd door DVZ geweigerd wegens drugsfeiten. De RW vernietigde echter de bijlage 20, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

De Raad motiveerde als volgt:

"De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De verwerende partij houdt voor dat wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt tussen de openbare orde enerzijds en het gezinsleven van verzoeker anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkte tot een zeer algemene stelling ('het persoonlijke en familiale belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt'), zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn kinderen af te wegen. De gemachtigde steunt deze stelling op een arrest van de Raad, dat echter op zeer selectieve wijze wordt gelezen. Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken

zaak ook de *proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden van betrokkenen in die zaak, werd onderzocht. In deze zaak blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat, doordat concreet wordt verwezen naar de aard, ernst en de recentheid van de gepleegde feiten en een beoordeling wordt gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker, dat wordt gezien als bedreiging voor de samenleving. Daarentegen kan noch uit de besteden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift zijn concrete en individuele omstandigheden nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van verzoeker en de gezinsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner en kind. Zoals eerder aangehaald beschikt de gemachtigde, in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, over een beleidsmarge wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsmarge van de gemachtigde in het kader van artikel 8 EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. Gezien de beleidsmarge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. De zeer algemene en vage stelling dat "persoonlijke en familiale belang van verzoeker (...) hier dan ook ondergeschikt (is)" dat enkel wordt ondersteund door een verwijzing naar een arrest van de Raad, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. De gemachtigde motiveert derhalve niet op afdoende wijze waarom in het geval van verzoeker zijn individuele belangen hier ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM en de formele motiveringsplicht wordt aangetoond."*

De situatie van verzoeker is identiek. De bijlage 20 dient wegens het rechtszekerheidsbeginsel ook in deze zaak vernietigd te worden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

2.2.2. Na het aanhalen van de hogerstaande rechtsregels vervolgt verzoeker in verband met artikel 8 van het EVRM dat het inreisverbod van acht jaar zal leiden tot het uiteenvallen van het gezin of dat de referentiepersoon het grondgebied zal moeten verlaten. Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar een enkele veroordeling in 2016 door de correctionele rechtbank van Dendermonde. Er wordt geen beoordeling gemaakt van het ernstig en actueel risico dat zou bestaan voor de openbare orde. Verzoeker wijst erop dat hij reeds zes jaar in België is en slechts één maal werd veroordeeld. Hij is reeds twee jaar terug in vrijheid en heeft zich sindsdien goed gedragen. Hij wijst erop dat hij een stabiele relatie heeft met een Belgische vrouw en een legaal inkomen heeft uit arbeid.

2.2.3. In het arrest in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, *K.A. e.a. t. België*, oordeelde het Hof van Justitie met betrekking tot een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een “statische” Unieburger, wanneer tegen deze derdelander een inreisverbod werd opgelegd om redenen van openbare orde, het volgende:

“90 Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36).

91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico’s voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke,

actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).

95 Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de nationale praktijk die in de hoofdzaken aan de orde is, voor de bevoegde nationale autoriteit geen verplichting inhoudt om een dergelijke concrete beoordeling van alle relevante omstandigheden van het geval te verrichten voordat zij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging afwijst die in omstandigheden als die in de hoofdzaken is ingediend.

96 Bovendien merkt de verwijzende rechter op dat uit de voor hem bestreden beslissingen niet blijkt dat een dergelijke concrete beoordeling is verricht bij de vaststelling van het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit dat tegen ieder van verzoekers in de hoofdzaken is uitgevaardigd. Gesteld al dat dit het geval was, is de bevoegde nationale autoriteit in elk geval niet minder verplicht om op het moment waarop zij voornemens is de door de derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging af te wijzen, te onderzoeken of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet zodanig hebben ontwikkeld dat hem niet langer een verblijfsrecht kan worden geweigerd (zie naar analogie arresten van 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punten 79 en 82, en 11 november 2004, *Cetinkaya*, C-467/02, EU:C:2004:708, punten 45 en 47).

97 Daaruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat het inreisverbod dat is uitgevaardigd tegen de derdelander die een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging heeft ingediend, is gerechtvaardigd door het niet voldoen aan een terugkeerverplichting. Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een dergelijke beslissing waren, kunnen deze er alleen toe leiden dat die derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van dat artikel wordt ontzegd, wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het eventuele kind of de eventuele kinderen en de grondrechten blijkt dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.”

2.2.4. Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving. Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49). In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde.

Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel.”

Artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenoemde inmenging evenredig is aan het nagestreefde

legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

2.2.5. De bestreden beslissing weigert verzoekers aanvraag op grond van artikel 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet omwille van de vaststelling dat verzoeker op 31 mei 2016 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, bendevoering en deelname.

De bestreden beslissing stelt vast dat dit een zeer ernstige verstoring is van de openbare orde. Vervolgens wordt verwezen naar georganiseerde drugshandel en de zeer negatieve gevolgen hiervan op de maatschappij (HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09, *Duitsland/Tsakouridis*).

Uit de lezing van deze motieven blijkt evenwel dat slechts op zeer algemene wijze wordt verwezen naar de erg negatieve gevolgen van drugshandel.

Verzoeker voert in het middel aan dat geen actuele beoordeling werd gemaakt van het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde. Hij voert aan dat hij slechts één maal werd veroordeeld, dat de feiten dateren van vier jaar geleden en dat hij sedert zijn vrijlating reeds meer dan twee jaar van goed gedrag is. Hij zou inmiddels een arbeidscontract van onbepaalde duur hebben en hij heeft een stabiele relatie met een Belgische vrouw.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij de bestreden beslissing geen recente afweging maakt van het gevaar voor de openbare orde. De bestreden beslissing beperkt zich er toe te motiveren dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens druggerelateerde feiten. Hoewel deze strafmaat relatief zwaar is, blijkt uit de bestreden beslissing niet in welke mate verzoeker betrokken was bij de drugshandel, of hij deel uitmaakte van een georganiseerd netwerk, noch hoe oud de feiten zijn. Het vonnis bevindt zich ook niet in het administratief dossier, zodat de Raad niet kan nagaan om welke feiten het precies gaat.

De Raad moet verzoeker dan ook bijtreden dat de bestreden beslissing verzoeker het recht op gezinshereniging enkel weigert omwille van de veroordeling wegens drugshandel uit 2016. Hier blijkt evenwel geen actuele beoordeling van het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vormen. Evenmin werd er overgegaan tot een proportionaliteitsafweging. Weliswaar wordt uitgebreid gemotiveerd omtrent de nefaste en rampzalige gevolgen van drugshandel, doch het gaat hierbij enkel om passages die woordelijk worden overgenomen uit andere rechtspraak, zonder dat uit deze passages blijkt hoe deze betrokken worden op de huidige zaak of dat er wordt overgegaan tot een individuele beoordeling van verzoekers geval. Deze beoordeling houdt in werkelijkheid niet meer in dan een stereotiepe opsomming van de kwalen die in verband worden gebracht met illegale drugshandel.

2.2.6. De Raad herhaalt dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De bestreden beslissing moet worden gebaseerd op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. De terechte opmerkingen over de ernst van drugsriminaliteit houden niet in dat de verwerende partij er niet meer toe zou zijn gehouden een inschatting te maken van de actuele ernst van de bedreiging.

Waar in de nota met opmerkingen wordt tegengeworpen dat de bestreden beslissing niet enkel steunt op de drugsmisdrijven, maar ook op identiteitsfraude die verzoeker zou hebben gepleegd, gaat het hier eveneens om gebeurtenissen uit de periode 2013-2015. Het betoog van de verwerende partij herstelt het gebrek aan actualiteit van het vermeende risico voor de openbare orde bijgevolg niet.

Verzoeker maakt aldus een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT